

вота, и смъртта — отъ него нищо не зависи. Той не разполага съ нищо. Пиленцето не иска да излѣзе отъ черупката на своето яйце, но никой го не пита, иска, или не иска. Турятъ го подъ квачката да го измѣти. Следъ 20 дена отъ яйцето се излюпва пиленце. То расте, пораста, става голѣма кокошка. Единъ день господарътъ ѝ я хваща за врата и казва, че е дошло време да му отиде на гости. Тя не иска да влѣзе въ него: крѣка, противи се, иска да живѣе. Казватъ ѝ: Ние се нуждаемъ отъ твоето месо, и ти трѣбва да умрешъ — нищо повече! Следователно, този свѣтъ, въ който вие живѣте, е свѣтъ на противоречия, свѣтъ на смъртта. Този свѣтъ сѣществува въ всички хора. Който е недоволенъ, той се намира въ свѣта на мъртвитѣ, въ свѣта на душитѣ, които се нуждаятъ отъ подаяние. Недоволниятъ ходи отъ кѣща на кѣща да разправя тѣгитѣ си на хората, дано се намѣри нѣкой да го утеши. Този го утешава, онзи го утешава, но той все неутешенъ остава. Защо? — Защото всички хора сѣ сиромаси, никому не дохожда на умъ, че този човѣкъ се нуждае отъ хлѣбъ. Недоволниятъ ходи отъ кѣща на кѣща, разправя положението си, оплаква се, но навсѣкжде му казватъ: Добъръ е Господъ, Той ще ти помогне. Прочети „Отче нашъ,“ помоли се, и помощта ще дойде. Чете този човѣкъ една, втора молитва, надѣва се на този, на онзи, но помощта все още не дохожда. Най-после той потропа на вратата на Онзи, Който му казва: „Ела следъ мене!“ Той влиза въ кѣщата Му, дете намира сложена трапеза за ядене и започва да яде. Не е въпросътъ въ яденето, но въ готовността, въ онова чувство, съ което го приема въ дома си и се отзовава на неговитѣ нужди. При това положение, какъвъ по-голѣмъ смисълъ могатъ да иматъ думитѣ „ела следъ мене“?

Като казвамъ, че трѣбва да се задоволятъ нуждитѣ на човѣка, не разбирамъ само неговитѣ нужди въ ядене и пиене. Не е гладътъ, който мѣчи човѣка. Не е жаждата, която мѣчи човѣка. Има нѣщо въ глада и въ жаждата, което мѣчи човѣка, но то не е нито гладътъ, нито жаждата. Ние търсимъ знанието, но не самото знание. Друго нѣщо има въ знанието, което търсимъ. Ние се стремимъ къмъ живота, но не къмъ самия животъ, а къмъ онова, което е скрито въ него. Има нѣщо по-дълбоко, по-велико отъ самия животъ. Къмъ него, именно, се стреми човѣкъ. Христосъ казва: „Който се отрече отъ майка си и отъ баща си, както и отъ себе си, отъ своя животъ, той ще при-